

Poesies

Màrius Torres

Presència

Com si les teves mans sobre els meus ulls, encara
poguessin, com antany, aturar-se amb amor,
em plau, quan penso en tu, de tancar els ulls. Sonor,
el teu record es mou en la penombra clara...

Torno a sentir els teus passos allà lluny, en la llum.
En mesura, amb el to i el ritme, la distància.
Ara t'atures, prop. Aspiro, rosa rànica,
una ràfega ardent del teu antic perfum!

Els records, els sentits, tota la meva vida,
callen, davant l'angoixa vigilant de l'oïda
que et persegueix en el silenci on et reculls.

Si ara estengués els braços en el fosca, podria
agombolar-te encara, somni de cada dia.
Però ja no hi seràs quan tornaré a obrir els ulls.

(Gener de 1938)